Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

—

Π—.Καὶ τί χαμπέρια;
Φ.— Τίποτα, μονάχα κρύο κάνει,
καὶ τρέχει πιὰ ἡ μύτη μου σὰν λόγος Δεληγιάννη.
Π.—Καὶ ἡ βουλή, βρὲ Φασουλῆ;
Φ.— Μᾶς ἔφυγε κι' ἐκείνη.
Π.—Κι' ὁ πόλεμος;
Φ.— Μοῦ φαίνεται πῶς 'γρήγορα θὰ γίνῃ.
Π.—Καὶ πῶς τὸ ξέρεις;
Φ.— Τὄμαθα...
Π.— Μὰ ποῦ;
Φ.— 'Από κανένα.
Π.—Καὶ πάλι βλέπω μ' ἄρχισες μὲ τὰ συνειθισμένα.
Φ.—Ἕνα σπουδαῖον πρόσωπον, ποὖχει μεγάλας σχέσεις,
λέγει πῶς εἶναι σοβαρὰ ἡ τῶν πραγμάτων θέσις.
Π.—Καὶ ποῖον εἶναι, Φασουλῆ;
Φ.— Δὲν τὸ γνωρίζω δι.όλου.
Π.—Καὶ τότε πῶς τὰ ἔμαθες, κανάγια τοῦ διαόλου;
Φ.—Αὐτὰ ποῦ λές, βρὲ Περικλῆ, μοῦ τάπε κάποιο ἄλλο,
ποῦ ἔχει σχέσεις ὑψηλὰς μ' ἐκεῖνο τὸ μεγάλο,
κι' ἐκεῖνο πάλι τἄμαθε ἀπ' τἄλλα τὰ μεγάλα
κι' ἐκεῖνα πάλι, φίλε μου, τὰ ἔμαθαν ἀπ' ἄλλα,
κι' ἀφότου ὁ Γεννάδιος ἐπῆγε εἰς τὴν Βιέννα,
τὰ φόντα τῶν συμπαθειῶν αὐξάνουν ὁλοένα
καὶ ὅλο πρὸς τὸ μέρος μας ἑλκύεται ἡ Δύσις...
μωρὲ συμβαίνουν πράγματα ποῦ εἶναι νὰ σαστίσῃς.
Ὁ κύριος Σαλισβουρὶ ὁ τῆς Σαλισβουρίας
συνηγορεῖ μανιωδῶς ὑπὲρ τῆς Βουλγαρίας,
πρὸς δὲ τὸ Πανελλήνιον κλωτσιαῖς καὶ μούντζαις δίδει,
κι' οὕτως εἰπεῖν μᾶς ἄλλαξε τὴν πίστι 'στὸ βρισίδι.
Τόσο πολλὴ συμπάθεια δὲν 'πρόσμενα ποτέ μου,
κι' ἂς εἶναι τὸ γεινάτι του καλά, βρὲ ἀδελφέ μου·
ἀλλὰ πιστεύω 'γρήγορα πῶς θὰ μετανοήσῃ,
καὶ ἅμα ὁ Γεννάδιος 'λιγάκι τοῦ 'μιλήσῃ,
θὰ τὸν ἰδῇς φιλέλληνα καὶ δίχως νὰ τὸ θέλῃ...
ἀγάλια ἀγάλια γίνεται ἡ ἀγουρίδα μέλι.
Ὑπομονὴ χρειάζεται κι' ἐμπιστοσύνη μόνο,
κι' ὅλα θὰ ἔλθουν μιὰ χαρὰ μὲ τὸν καινούριο χρόνο.
Π.—Μυστηριώδη γίνονται, βρὲ Φασουλῆ, συμβάντα.
Φ.—Πραγματικῶς, βρὲ Περικλῆ, μυστήριον τὰ πάντα.
Π.—Λοιπόν;
Φ.— Λοιπὸν ὁ πόλεμος θὰ γίνῃ τῆς Τουρκίας,
κι' ὁ Δεληγιάννης προσκαλεῖ καὶ ἄλλας ἡλικίας.
Π.—Ὦ Ὕψιστε!...
Φ.— 'Στὸ σπῆτι του κανένας δὲν θὰ μείνῃ,
καὶ ἄλλος ψευτοπόλεμος 'στῆς Τράχωναις θὰ γίνῃ,
καὶ ἀπὸ τώρα ἄλογα ὁ Δούνης καπτρόνει...
Π.—Ὦ Ὕψιστε, 'στὰς φλέβας μου τὸ αἷμα μου παγόνει.

Φ.—Ἐντὸς δὲ τόσης, Περικλῆ, καὶ νέας τρικυμίας,
ἐκδίδεται καὶ τοῦ Ρωμηοῦ ὁ νέος Καζαμίας,
κι' ἂν πουληθῇ, μιὰ μετοχὴ μὰ τὸ σταυρὸ θὰ πάρω
Δανείου Πατριωτικοῦ, κι' ἐσένα θὰ τρατάρω.
Εἰς τὰς ἡμέρας, φίλε μου, τὰς ἱερὰς κι' ἁγίας,
ὁποῦ γεννᾶται ὁ υἱὸς ἀχράντου Παναγίας,
ποῦ παραιτοῦν τὰς φυλακὰς πολλοὶ διὰ χαρίτων
καὶ δίνουν βοηθήματα 'στὰ σπήτια τῶν πενήτων,
πρέπει, θαρρῶ, μιὰ συνδρομὴ καθένας μας νὰ κάνῃ
μὲ μερικὰς συνεισφορὰς καὶ γιὰ τὸν Δεληγιάννη.
Ἂς τὸν συνδράμωμεν κι' ἐμεῖς μὲ ὅλο μας τὸ χάλι.
Π.—Ὅρσε λοιπὸν συνεισφοραῖς ἀπάνω 'στὸ κεφάλι.

Τρικούπης κι' ὁ πιστός του σκύλος,
καὶ ὁ Σταμούλης, πρῶτος φίλος.

—

Τ.—Μαθάνω, πρῴην βουλευτὰ τῆς ἀνδροτρόφου Μέσης,
πῶς μὲ τὸ χιόνι ἄφθονον εὑρίσκεται κυνήγι,
καὶ πρέπει νὰ προφθάσωμεν τὰς ἐπικαίρους θέσεις
καὶ νὰ προσέξωμεν πολὺ διὰ νὰ μὴ μᾶς φύγῃ.
Σ.—Ἐμπρὸς λοιπὸν νὰ φάγωμεν σιταρηθρῶν σωρείας...
Τ.—Καὶ οὕτω λησμονήσωμεν τὰς δρὸ ψηφοφορίας.

Ἡμεροδείκται νέοι,
ἁπλούστατοι κι' ὡραῖοι.

—

Εἰς τοῦ Μιχαλοπούλου τὸ βιβλιοπωλεῖον,
πωλοῦντ' Ἡμεροδείκται ποῦ ἔχουν κι' ἱστορίαν,
κατάλληλοι γιὰ κάθε σαλόνι καὶ σχολεῖον,
καὶ τρέξετε ἀμέσως χωρὶς ἀργοπορίαν
εἰς τοῦ Μελᾶ ἐκεῖνο τὸ σπῆτι ἀποκάτω,
εἰς τὴν ὁδὸν Αἰόλου... κι' ἀντίο ντὲλ πασσάτο.